

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

'Road-movie' lleidatà

LA TRAMA: Lleida, avui. Acomiadat del treball en una empresa d'equipaments, Jorge s'ha quedat sense Ana, la noia de la seva vida, i ni amb un euro a la butxaca, un dia rep un sobre anònim carregat de bitllets, però Ana és segrestada per una banda d'espies industrials que volen el prototipus d'un acumulador energètic.

LA PEL·LÍCULA: L'immens Orson Welles definia el cinema com un tren de joguina, ideal per a fer viatjar els somnis personals i facturar el desig d'aventures. Francesc Xavier Capell és cineasta jove, emprenedor i agosarat. Cinèfil de tardes-nits a les sales fosques, Capell sembla tenir dues coses clares en aquesta vida: 1) Neguit per explicar històries truculentes amb la càmera; 2) Convertir la ciutat de Lleida i poblacions veïnes -Alcarràs, Aitona- en dinàmic plató urbà tot potenciant paisatges i personatges locals. A *Los ojos del engaño* torna a enfrontar-se al cinema de gènere: el *thriller*. I amb la desmesura que proporciona la passió, FX-Capell executa un salt en caiguda lliure. Perquè el cineasta d'Aitona es multiplica per quatre: guionista, director, protagonista i

Los ojos del engaño

Director: Francesc Xavier Capell. Intèrprets: Francesc Xavier Capell, Àlicia Jurado, Mirta Miller, Josep M. Blanco, Xavier Serrat. Espanya, 2006. 90 minuts. Rambla.

muntador. No cal esforçar-se per entendre el perquè d'aquesta acumulació de feines. Qüestió de pressupost. Queda clar que l'entusiasta Capell no es mou bé entre els passadissos del poder polític. On són els ajuts públics? A partir d'aquí, *Los ojos del engaño*, gravada en digital, acredita encerts i mancances. Entre els primers, unes interpretacions actorals ajustades i un (irregular) sentit del ritme narratiu, a estones estimulant. Quant les mancances: planificacions gratuïtes, ingenuïtats argumentals -allò del *macguffin* hitchcocknià no funciona ni amb rodes-, ignorància de les el·lipsis, diàlegs pedestres, absència d'il·luminació dramàtica... Capell, no obstant, té bemolls irònics com per autocitar-se: el protagonista convida la seva xicota a anar al Rambla a veure *Científicament perfectes*, el seu primer llarg!! En fi, Capell ens puja al seu trenet en una *road-movie* sentimental a través de carrers i avingudes de Lleida. Amb bona fe.

LA FRASE: "¿Quieres ver la polla más grande de la ciudad?". Jorge a la desitjada Ana. I lluny del que toca pensar, la tal és una gàrgola de l'església Sant Llorenç. Molt a prop del Museu Diocesà. Per cert, la *joia* està catalogada?

LA RECOMANACIÓ: Per mirar Lleida amb ulls somniadors? Si Sergio Leone va inventar l'*spaghetti-western*, Capell inventa el *caragol-thriller*!